

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku Gminy Miejskiej K.
przy uczestnictwie I. P., B. P. i R. P.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników I. P. i B. P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego,

w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wnioskodawczyni Gmina Miejska K. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując na oczywiste naruszenie art. 1025 § 1 k.c. w związku z art. 506 k.p.c. wyrażające się w tym, że Sądy obu instancji uznały, że wnioskodawczyni nie ma interesu prawnego w ustaleniu kręgu spadkobierców po zmarłym B. P.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała na stwierdzenie, by była ona – w przedstawionym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Kwestionując stanowisko Sądów *meriti* skarżąca opierała się na założeniu, że jest wierzycielem spadkodawcy, co zgodnie z poglądami wyrażanymi w orzecznictwie i w literaturze daje jej interes prawny do wystąpienia z żądaniem stwierdzenia nabycia spadku (art. 1025 § 1 k.c.). Stanowisko to zmierzało w istocie

do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, według których wnioskodawczyni nie tylko nie wykazała lecz nawet nie uprawdopodobniła faktu przysługiwania jej wierzytelności wobec spadkodawcy. Ustalenie to, jako lokujące się w sferze oceny dowodów i ustaleń faktycznych, ma charakter wiążący dla Sądu Najwyższego, a jego podważanie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Przeciwnie twierdzenia skarżącej, oparte m.in. na „pominięciu szeregu okoliczności faktycznych” przez Sądy *meriti*, nie mogą zatem służyć wykazaniu zasadności podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a tym bardziej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przyczyny jej przyjęcia do rozpoznania.

Również pozostałe okoliczności powołane we wniosku nie pozwalały uznać, by zaskarżone orzeczenie było wadliwe, a tym bardziej wadliwe w stopniu oczywistym i ewidentnym, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Ubocznie zaś za niezrozumiały należało uznać argument dotyczący naruszenia art. 180 § 1 k.p.c. – w zestawieniu z treścią tego przepisu – przez utożsamienie adresu zameldowania i adresu zamieszkania spadkodawcy.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj